

TOVEERITAR

Amerikan suomaalaisten työläisnaisten äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

No. 14

TIISTAINA, HUHTIK. 4 P. — TUESDAY, APRIL 4.

1916 — Kuudes vuosik.

Työläisnaiset ja ammattiyhdistysliike

(Seuraava kirjoitus on lainattu eräästä Suomen lehdestä, mutta siinä on paljon oppimista työläisille täkäläisissäkin oloissa, joten toivomme, että jokainen kutomoteollisuudessa työskentelevä nainen ja mies sen lukee. — Toim.)

(Kutomatyöläinen.)

Hyvin usein, voipa sanoa, liian usein, voimme panna merkille, että työväenluokan naismaailmassa vallitsee perin hämävät käsitteet ammattiyhdistysliikkeestä. Jos koettaa etsiä selvitystä tähän, niin löytää sitä ainakin osaksi siitä, että työväen naiset, enemmän kuin miehet, tyydyttävät tiedonjanoaan sellaisella kirjallisuudella, mikä, joko suorastaan, tai epäsuoraan vastustaa työväen liikettä. Tästä johtuu, että henkilöt, jotka eivät ole kylkiä arvostelukykyisiä, saavat työväen omista pyynnöistä vastenmielisen käsityksen, tai ainakin asettuvat välinpitämättömälle kannalle niihin nähden.

Tämä on päivän selvä totuus. Mutta itse elämä sellaisenaan kuin se todellisuudessa esiintyy työväenluokan naiselle ja varsinkin sellaiselle heistä, jonka täytyy elättää itsensä palkkatyöllä, sen pitäisi tuki puhua toista kieltä. Sillä ei suinkaan kukaan työläisnainen voi vakavasti väittää, että ovat olot heitä tyydyttävissä. Että kaikki se mielivalta mikä kohdistuu tehtaisissa ja työpaikoilla, olisi välttämätöntä ja jotain sellaista mitä ei voida poistaa. Ei liene myöskään työläisnaisia, joka ei käsittäisi sitä tosiseikkaa, että se mielivalta ja röyhkeys, mikä heihin kohdistuu johtuu siitä, että ylivoima on tehtailijain ja työnantajien puolella.

Näistä seikoista pitäisi siis ol-taman selvillä ja ollaankin. Mutta ollaanko selvillä siitä miten epäkohta voitaisiin poistaa?

Ollaan, mutta vaistomaisesti! Tietoisasti selvillä siitä, että epäkohdat voidaan poistaa liittymällä mahtaviin ammatillisiin järjestöihin, ovat ainoastaan ainharvat työläisnaiset. Suuri enemmistö heistä ei jaksa käsittää sitä tosiseikkaa, että yhteenliittyminen merkitsee lujautta, voimaa ja ponnistuskuntoisuutta!

Niin suuri, vanha ja vakiintunut ammattikunta kuin kutomotyöläisten ammattikunta on, pitäisi tuki jo olla järjestymisessä niin pitkällä, että se kykenisi joukkona puhumaan työnanta-

jainsa kanssa ammattikunnan yhteisistä asioista, mutta niin onnellisesti ei vielä ole asiat. Vielä vallitsee hyvin suuressa määrässä tuo vanha turmiollinen yksilöllinen matelemispolitiikka, mikä pilaa kaikki hedelmällisen yhteistoiminnan edellytykset. Emme tahdo sanoa, että yksin naiset olisivat tähän viimeksi mainittuun syylliset, miehet ovat samallaisia. Emme myöskään tahdo sanoa, että kaikki kutomatyöläiset olisivat taipuvaisia tuohon inhoittavaan matelemiseen, mutta suuri, ehkä suurin osa heistä. Mutta palatkaamme takaisin järjestämissä kysymyksiin.

Mistä johtuu, että niin pieni prosentti kutomatyöläisistä on järjestyneitä, mistä johtuu se surkuteltava välinpitämättömyys järjestöihin nähden, mikä on ammattikunnassa havaittavissa? Se johtuu — sanokaamme se suoraan, se johtuu siitä, että ammattikunnan muodostavat pääasiallisesti naiset.

— Eipä taida olla paremmiin asioihin niissäkään ammateissa missä miehet ovat enemmistönä, väittänee joku? Tähän me vastaamme, että niissä kiinteissä ammateissa missä miehet ovat enemmistönä, niissä on vankemat ammatilliset järjestöt. Tämän seikan todistaa ammatillisten järjestöjen vuotuiset tilastot ja ne puhuvat totta.

Puhuessamme naisten järjestäytymisestä, niin otettakoon huomioon myöskin se seikka, että säännöllisesti tehtaisissa työskentelevät naidut naiset vastustavat usein kiivaasti ammatillista toimintaa. Usein soimaavat he miestään siitä, että tämä tahtoo kuulua järjestöön puhumattaan sitten siitä, että itse sinne kuuluisivat. Joutuessaan naimisiin, eroavat naiset miltei säännöllisesti järjestöstä, vaikkakin he usein vielä senkin jälkeen käyvät säännöllisesti tehtaassa. Tämä ei ole oikein; sillä jos työväenluokka joskus tahtoo päästä sen ikeen alta missä se nykyään on, tulee kaikkien olla mukana. Jokaisella on osansa siinä suuressa kulttuuritehtävässä, jonka työväen liike muodostaa.

Kuten sanottu, kaikkien tulee olla mukana ja ottaa tarmokkaasti osaa toimintaan. Mutta ennen kaikkea tulee naisten, sillä naiset omaavat usein enemmän kuin miehet, intoa ja tarmoa, kunhan vaan ryhtyvät tosi toimeen. Ei-

köhän vanha sananlasku: mitä nainen haluaa, sen hän perille ajaa varmemmin kuin mies, pidä paikkaansa?

Aug. L.

Lakkolaistytön päiväkirja

(Jatk.)

Tammikuun 20 p. — Elizabethin kehoittamana menin kysymään työtä paperilaatikkotehtaasta. Jo tehtaan ulkoasukin panee kylmät väreet karmimaan selkää mutta ei se vielä ole mitään siihen verrattuna minkälainen tehdas on sisältä. Ulkoa katsoen näyttää se siltä kuin olisi se valmis millä hetkellä tahansa luhistumaan alas ja kaatumaan päällesi.

Mutta kun menet sisälle — jo se liisterin haju on niin voimakasta, että siihen sikakin kohta tukehtuisi. Likaa pöytien ympärillä on polviin saakka ja ne tytöt, jotka siellä tekevät työtä muistuttavat takaa-ajettuja eläimiä, jotka on saarrettu viimeiseen mahdolliseen tyrvapaikkaan sa. Ja ei se ole ihmeäkään, että he sen näköisiä ovat. En ymmärrä kuinka kukaan ihminen, jolla on hituinenkaan toivoa jällellä elämässään, voisi suostua olemaan tässä paikassa — tässä elävässä helvetissä. Sillä elävä helvetti se on; työvankilakin on paljon parempi olinpaikka kuin tämä — tämä paikka on paljon likaisempi kuin työvankila. Eikä täällä saa puhua sanaakaan toisilleen koko päivänä ja maksetaan niin pientä palkkaa, että sillä ei voi ostaa parempaa ruokaa kuin mitä vangeille työvankilassa annetaan.

En viipynyt siellä puolta tuntia pitempää aikaa. Minulle tarjottiin palkkaa puolitoista dollaria viikolta! Jumala! Sieltä lähdettyäni ensin itkin ja sitte kirosin. Minusta tuntuu kuin se paikka olisi kärsimyksiä ja kurjuuden pohjimmainen kuilu. Onko mahdollista, että tämän maan kansa on tietämätön tällaisen paikan olemassaolosta? Kuinka he uskaltavat huutaa valkosta orjuutta vastaan silloin, kun tyttöjä pakoitetaan nälkäruoskalla tällaisiin paikkoihin? Jestas sen-tään! Minä olen valmis hyväksymään minkä liikkeen hyvänsä, joka vaan tarjoaa helpotusta näille ihmisille, pelastuksen tästä joukko-nälkäkuolemasta.

Minusta tuntuu sille, että työläiset eivät paljoa pitempää aikaa tule alistumaan tomuun poljettaviksi. He ovat kestäneet jo niin paljon kuin on ihmiselle mahdollista kestää; heidän yhä kasvava katkeruutensa on varmasti ilmi-puhkeava vielä jonakin päivänä.

Jimi oli kovin pahoillaan, kun kuuli minun siellä käynnistäni. "Jumala sinua siunatkoon", hän sanoi. "Tiedän, että se on kaikki totta. Minäkin olen sitä mieltä, että elämme suurten mullistusten aatossa, mutta sittenkin — sinun tulee säästää itseäsi suurempien asioiden varalle."

"Mutta, Jim, Jim," sanoin minä "Mitä on meidän tehtävä? Mistä on pelastus tuleva?" Mutta jo tätä sanoessani minusta tuntui kuin olisin kuullut suuren joukkojen nousun kaukaa ja minä voim kuulla sen nytkin — se soi korvissani kaiken aikaa.

No, mitä hyvänsä tapahtuneekin, niin olen onnellinen tietäessäni, että minun ei enään kovin kauan tarvitse taistella yksinäni. Vast'edes tulee se aina olemaan minä ja Jim, — Jim ja minä. On todellakin minulta väärin, että vaivata hermostoani tällä tavalla. Tiedän, että minun ei saisi itkeä. Ei saisi murtua tunteitteni edessä. Mutta tämä ympäristö tekee minut niin kovin onnettomaksi. Minä alituisen kehoitan tyttöjä pysymään lujina ja samalla aikaa tuuntani soimaa minua siitä. Heillä on vaan yksi elämä eletävänä niin mikä minä tahdon heidän kärsimyksiään lisätä? Tuskinpa heille paremmat päivät kuitenkaan koskaan koittaa.

Mutta kaikesta huolimatta, saarnaanhan minä totuutta, ja totuus on aina parasta jokapaikassa ja joka aika. Mutta melkein aina olen niin sekaisin että en tiedä itsekkään mitä minä oikeastaan tarkoitan. Eikä se ole ihmeäkään. Tuossa on Ray parka joka rykii viimeisiä päiviään, ja tuossa on Minnie ja Mrs. Bloom kaikkine suruineen ja heidän pienetkin tulonsa ovat kokonaan lakanneet. Tapasin Mr. Shindlerin tänä iltapäivänä. Mies on melkein mieli-puoli epätoivosta, mutta minä luulen että siihen he ovat ainakin osaksi syypäät. Miksipä pitää armeija agenteja palveluksessaan, joille maksaa viidestätoista kahdeksaentoista dollariin viikolta? Jos minuilla valta olisi, niin en antaisi heille viittä senttiä. He eivät tiedä vähääkään siitä miten meitä lakkolaisia olisi kohdeltava. Ja olen varma siitä, että ammattiliiton naiset olisivat tehneet saman työn vapaaehtoisesti pyytämättä senttiäkään palkkaa.

Jimi ei tykännyt siitä, mitä